

Regjeringen eller dette Thing har affaaret Forhandlingen om en Affattelse, om hvilken man mulig kunde blive enig. Nei, jeg tror, at det er fra den anden Side, at man har afvist enhver Forhandling, idet man der absolut har holdt paa den Affattelse, om hvilken det var umuligt at opnaa fuld Enighed. Hvad er det fremdeles, vi have udtalt med Hensyn til midlertidige Love? Seg vil minde om, at Grundloven hjemler Rigsdagen Ret til at sidde i 2 Maaneder. Det er udtalt af den, som var Koncipisten til Grundlovsudkastet, at man dengang tænkte sig, at Rigsdagen i det Høieste kunde sidde een Maaned inde til, og denne Opfattelse bekræftes ved Valgloven, som bestemte forudsætter, at Rigsdagssamlingen er sluttet den 31te December. Men hvad ere vi nu gaaede ind paa? Vi ere gaaede ind paa, at naar Rigsdagen har siddet mere end det dobbelte af den Tid, som Grundloven hjemler, maa den vel have havt Tid nok til fuldt at kunne behandle Finanslovsforslaget. Det er det, som vi have sagt, det er det, vi fastholde, og naar det ærede 4de Medlem for 8de Kredts (Ovesen) var opfyldt af Beundring for det Arbejde Folkethinget havde tilendebragt nu i halvstjette Maaned, vil jeg sige, at det ærede Medlem stiller saa tarvelige Fordringer, at de forudsætte et Undermaal af Arbejdskraft. Nei, vi ere i Overensstemmelse med Grundloven, naar vi sige: Den 1ste April skal Finanslovbehandlingen være sluttet, saa begynder det nye Finansaar, saa har Rigsdagen havt det Tredobbelte af den Tid, som Grundloven forudsætter, og da kan man ikke sige, at der er nogenjomhelst Art af Nødtilfælde, som skulde hjemle, at man endda forlængede Tiden. Der staa vi paa Grundlovens Grund, og hvis ikke Arbejdet fra det andet Things Side kan fremmes saaledes, at vi kunne faae Finanslovsforslaget behandlet færdigt til den 31te Marts, maa Ansvaret for denne Umulighed paahvile Folkethinget og ikke os. — Det ærede 3die Medlem fra 11te Kredts (Th. Nielsen) citerede dernæst afbillige Udtalelser. Jeg tror, at det vilde have været hensigtsmæssigere, om det ærede Medlem havde citeret Høiesteretsdommen af 15de Oktober 1886; thi den har mere Interesse fra et praktisk Retssynspunkt end theoretiske Udtalelser, om end det ærede Medlem var saavelnlig at smigre de paagældende Statsretslærere med meget hødværende Tillægsord, thi denne Høiesteretsdom siger jo, hvorvidt de paagældende foreløbige Love vare grundlovmæssig udstedte, og at de Kjendsgjerninger, som det ærede Medlem fremhævede, og som skulde paavirke dens Gyldighed, ikke ere

i Stand dertil; men ganske vist, Høiesteretsdommen forbigik det ærede Medlem, og det ærede 4de Medlem for 8de Kredts syntes ogsaa at være fuldstændig paa det rene med, at Høiesteret havde man ingen Anledning til at tage Hensyn til; thi det var jo ikke lovlig bestaaende Indretninger, som vare skabte ved disse Love; nei, det var saatalde faktiske Indretninger, som kun opretholdtes ved Magtsprog af Regjeringen. — Sa, je det kalder jeg at sætte sin egen Mening over, hvad Landets Høiesteret udtaler, og jeg vil sige, at naar man stiller sig paa det Standpunkt, maa man vide, at man ikke staa paa Lovens og Rettens Grund, og at man da allermindst har Lov til at paatalde sig den Grundlov, som man i Realiteten fornægter. Naar der saa blev klaget over, at vi ikke havde behandlet disse Love hurtig nok, forekommer det mig egentlig, at det fra den ærede Talers Synspunkt er uforklarligt, at stille en saadan Fordring; de sige jo, at de paagældende Institutioner ikke ere retlig eksisterende, nei, de ere kun rent faktiske Institutioner. — Sa, hvorfor skal der saa egentlig Forhandling til? Og naar de ærede Talere dernæst sige: Sa men det kan move os, at det andet Thing faar den til Behandling, vil jeg dertil sige: Det har jo havt Lovene til Behandling; det har jo behandlet dem lige strax uden at byde sig om, at de ogsaa skulde forelægges os. Spørgsmaalet bliver da: Naar Folkethinget saaledes selv paa egen Haand har behandlet Lovene, og naar det fastholder, at denne Behandling er fuldgjldig, og at Lovene derefter ere døde og magtesløse, med hvad Ret stiller man saa egentlig Fordringer om igjen at faae dem til Behandling; thi denne Behandling har jo i Virkeligheden fra det Synspunkt ingenjomhelst retslig Betydning. — Dernæst maa jeg minde om, at vi jo i Virkeligheden have arbejdet i Udvalget og Resultatet af vort Arbejde har foreligget i det Forslag til en Landpolitilov, som er blevet forelagt i det andet Thing vist for et Par Maaneder siden, og som saa endelig langt om længe er blevet Gjenstand for Behandling, men da viste det sig, at Forslaget ikke vandt det andet høie Things Bifald; vi kunne nu begynde forfra. Det styrker ikke Dysten, det forhøier ikke Svernen, og jeg vil sige, at skulle vi saaledes begynde forfra, antager jeg, at det igjen vil tage rum Tid, inden vi faae dem endelig behandlede. Jeg tvivler om, at det vil lykkes os under disse Omstændigheder at faae dem endelig fremmede i denne Samling; men det forekommer mig foreøvrigt, at i Henseende til disse provisoriske Love kan man ganske vist